

Marinela ȚEPUȘ

Actori pentru o clipă, spectatori pentru toată viața

Am făcut parte – pentru a noua oară –, din juriul **STEV, Focșani (Stagiunea Teatrală a Elevilor Vrânceni)**, manifestare ajunsă la a XXVII-a ediție. Nu cred să mai existe, în țară, un alt festival de teatru pentru elevi cu asemenea tradiție. Este meritul organizatorilor, care s-au străduit, an de an, să-i convingă pe profesori că Stagiunea Teatrală a Elevilor constituie o formă complementară de educație și nicidecum o concurență sau un îndemn la chiul. Totuși, în timp, tot mai puține licee se arată interesate de astfel de activități. La această ediție au participat doar șapte școli. Sunt însă și profesori-îndrumători, care se ocupă de mult, cu același entuziasm și cu aceeași dăruire, înțelegând importanța unor astfel de preocupări. Este cazul doamnei Carmen Ion de la Liceul Pedagogic „Spiru Haret”, care, pe lângă faptul că-i însoțește pe elevi pe parcursul întregului demers (alegerea și adaptarea piesei, distribuție, repetiții), aleargă și după sponsori. Mai mult decât atât, spectacolele acestei școli, beneficiază, întotdeauna, de decoruri, costume, muzică, lumină și materiale publicitare adecvate. Micii artiști se ocupă de toate împreună, descoperind, astfel, cu adevărat, taina artei scenice, care nu se rezumă numai la „actorie”.

Înainte de festivitatea de premiere, a avut loc o producție de la UNATC, *Visul*, dramatizare după romanul *Enigma profesor Rebegea* de Theodor Constantin, regia: George Năstase (fost STEV-ist, actualmente, student), cu: Crina Zvobodă. Prezentarea unui spectacol studentesc, la final, este o inițiativă demnă de luat în seamă, mai ales că sunt și elevi care doresc să susțină examenul de admitere în cadrul unor facultăți de artă teatrală.

Ca la orice festival, micile producții au fost mai mult sau mai puțin reușite. E drept că, fiind vorba de elevi, vina pentru reprezentațiile mediocre o au mai mult regizorii, care fie că au recurs la un text inadecvat vârstei interpreților, fie că au avut o viziune regizorală prea sofisticată, fie că au preluat prea multe trupe, astfel încât au pierdut controlul. De cele mai multe ori, însă, candoarea și dezinvolvura tinerilor actori i-au salvat, pe toți, de ridicol.

De câțiva ani, juriul a instituit și un premiu pentru cel mai educat public. Așa se face că o sală de aproximativ 600 de locuri, adesea plină-ochi, vibra cu fiecare evoluție scenică. Spectatorii-elevi au încercat să facă față competiției reacționând cu promptitudine la ceea ce se întâmpla pe scenă. Cei mai mulți au dovedit că știu cum să se poarte într-o sală de spectacol. E adevărat că au mai fost și elevi care se credeau mai degrabă pe stadion decât la teatru... Un public se formează în timp și cu destulă migală. Sunt sigură că astfel de evenimente nu ar trebui să aibă loc numai o singură dată pe an. Elevii ar trebui îndemnați să facă teatru sau să vadă, periodic, spectacole, pentru că fiecare clipă petrecută în apropierea scenei îi învață să comunice, îi dezinhibă, îi socializează.

În acest an, au participat, la STEV, Liceul Sportiv, Grupul Școlar de Industrie Ușoară, Colegiul Național Unirea, Colegiul Național „Al.I. Cuza”, Colegiul Tehnic „Edmond Nicolau”, Colegiul Economic „Mihail Kogălniceanu”, Liceul Pedagogic „Spiru Haret” În afara concursului: Colegiul Tehnic „Dimitrie Ghika”, Comănești și UNATC, București. Nu știu dacă este vorba de cele mai bine văzute școli din Focșani.

Important rămâne faptul că se mai găsesc încă profesori deschiși la minte și la suflet, care simt nevoia de a rămâne aproape de elevi și după orele obligatorii, care simt nevoia să le arate acestora orizonturi noi, care simt nevoia să-i pregătească mai atent pentru viitor, oferindu-le alternativa unei educații extrașcolare. Sunt încă pedagogi cu vocație, care nu predau cursuri sterile în așteptarea unui salariu, oricum nesatisfăcător, implicându-se în dezvoltarea personalității și identității copiilor pe care îi au în grijă. Asemenea profesori au găsit înțelegere și sprijin mai ales în persoana doamnei Florica Bălan, referentul omniprezent al Casei de Cultură a Sindicatelor, care se ocupă de toate cu zâmbetul pe buze și multă îngăduință. Așa se face că elevii au putut repeta și juca pe o scenă adevărată, beneficiind de dotările tehnice ale acesteia. Nu cred c-ar fi bine să fac o analiză a spectacolelor văzute și nici o prezentare a laureaților, pentru că, în astfel de competiții, sunt toți câștigători. Sunt absolut convinsă că fiecare dintre aceia care au fost, pentru un moment, artiști, vor păstra, în memorie, ropotele de aplauze ale colegilor-spectatori, își vor fi amintind de emoția primei apariții sub lumina reflectoarelor. Și mai sunt convinsă că, atunci când vor deveni studenți sau meseriași, nu vor ocoli sălile de teatru. Aș vrea să menționez, totuși, faptul că, de la an la an, selecționarea și adaptarea textelor se face cu tot mai multă grijă, se pune accent pe realizarea materialelor publicitare (afișe, fluturași). Din păcate, convertirea textului în spectacol este, adesea, superficială, nepunându-se accent pe construirea unor relații veridice, pe biografia personajelor, ci doar pe rostirea cursivă a replicilor. Sigur că cele mai multe producții se repetă pe ultima sută de metri și rămâne prea puțin timp pentru studiu. O mai mare rigoare, la acest capitol, se impune, însă.

Socotesc că STEV este unul dintre importantele evenimente cultural-educative ale orașului Focșani. Ar fi necesar ca Inspectoratul Școlar să dea mai multă atenție acestei manifestări, astfel încât festivalul să nu fie numai o acțiune punctuală a Casei de Cultură a Sindicatelor, ci o activitate comună, organizată pe parcursul întregului an. O alianță între licee, Inspectoratul Școlar și Casa de Cultură a Sindicatelor ar fi, în primul rând, în folosul elevilor de azi și, nu în ultimul rând, în folosul societății de mâine.

Frumoasele sabine, după Leonid Andreev